

AK-29

Zvláštní příloha 28. Román na pokračování DAVOS, autoři Kačur, Cháb, pokračování dvacáté třetí

Nad hlavami našich dvou výletníků se rozblíkala kontrolka na řídicím panelu bombardéru.

„Co to do všech pekel je?“ nechal se slyšet záložní kulometčík John.

Eliot bez rozmyslu praštil do blikajícího čudlíku a pokusil se zaplašit myšlenky, které ho vodily po náměstí Bostonu, kde si, ruku v ruce, před týdnem vykračoval se svou milou, jejíž citové pohnutí sledoval s jistými rozpaky, protože se úzce dotýkalo problematiky její touhy vdát se a jeho nechuti se oženit, kteroužto otázku řešili již od rána, kdy se slastně pomilovali a nechali si donést snídani do postele od neurvale se tvářící obsluhy, které, mimojiné, zapomněli dát spopitné, protože byli v posteli zcela nazí a nahý člověk má velký nedostatek kapes, v kterých by mohl uchovávat dostatečné množství drobných na uplácení špatně naložených zaměstnanců hotelu v centru města, které se více podobalo díře, nežli chloubě, výspě civilizace, do které se narodil před pětadvaceti lety i záložní kulometčík John a kdyby ho nevytrhl z úvah alarm řídicí paluby bombardéru, stále by se hnípal ve snaze pochopit antickou filozofii z hlediska bostonského odrodilce, který si zvykl na odběr pornočasopisů namísto proslulého amerického měsíčníku Sokrates a já, který odebírala valná většina falešných mudrců na filozofických fakultách, kam si zalezli jen protože tam bylo teplo, tekla teplá voda a plat, plat také nebyl z nejhorších, protože moudrost věků, ta se musí uchovávat a množit a to nejlépe za účasti těch nejmoudřejších hlav, jako například při disputaci jistého Evana Grublienga, který si dovilil tvrdit, že toliko člověk je člověkem, nikdo jiný z tvorů a svou tezi podpořil zběsilým mlácením pěstí do stolu, který byl dovezen z Čínské lidové republiky a zakoupen v nadnárodním podniku nesoucím jméno IKEA a to sekretářkou Ritou, která týden poté šla po bostonském náměstí a potkala hádající se dvojici, kterou chvíli pronásledovala, aby zjistila o čem a proč se tak vášnivě hádají a musela se cestou domů usmívat, protože on nechtěl do chomoutu a ona si, pádnými argumenty a slzami stála za svým a donutila ho ke slibu, že jakmile se vrátí z té své propadené tajné mise k Laponcům, oznámí přátelům, že jsou zasnoubeni a jestli prý ne, navěky se rozejdou, nad čímž si Eliot již po stotisíci povzdychl a dál nechápavě hleděl na blikající čudlík, který se mu snažil cosi sdělit, ale Eliotova mysl se pohroužila do jakési letargie, která dosáhla toho, že Eliot namísto do blikajícího čudlíku, začal mlátit do čudlíku odpalovacího, takže pod jeho nohama, hluboko na lanovce, aniž by o tom Eliot věděl, se dr. Maderovi zavlily nohy vinou tlakové vlny od právě vybuchlé pumy, která narazila na sjezdovou dráhu a odstranila tak z tváře světa několik nudících se lyžařů a jednoho bobaře.

Tlaková vlna vyvolala podivný neklid ve sněhových spoustách a následkem toho všeho uvolnilo se vše z kloubů, ačkoli jediným pořádným kloubem byly pozůstatky trčící z mrtvolly bobařovy mrtvolly, a Mader s Naphtou byli unášeni lavinou kamsi do údolí.

Ozvuky a ozvěny neklidného vlnění dovlily se také do velitelského střediska amerického letectva poblíž Mnichova. Plukovník Kolachek zareagoval za spoušť způsobenou Eliotem jediným možným způsobem.

„Rychle ty debily sejměte a okamžitě vydejte komuniké o letecké nehodě našeho bombardéru nad Švýcarskem.“

Následky rozhodnutí dostavily se rychle a také Mader s Naphtou jich nebyly ušetřeni, neboť další výbuch bombardéru nad Davosem způsobený rychlou neviditelnou střelou vyslanou z Mnichova, uvolnil další sněžné masy, jež popohnaly předcházející sněžné spousty zase o něco níže do údolí a způsobily, že naši hrdinové přistáli i s mrtvým bobařem nedaleko od sanatoria Berghof. Jak se mohlo stát, že to přežili, patří k tajemstvím, jichž je svět doslova

přeplněn a že jim ze sněhu vykukovaly pouze vyděšené hlavy, již nepotřebuje vzhledem k předcházejícímu nižádné vysvětlení. Jejich hlavy nejenom vykukovaly, nýbrž také omrzaly a navíc byly vyplněny nejenom pochopitelným zmatkem, nýbrž také stopovým množstvím nervového plynu Adler III.

Takže Naphta vůbec nevnímal své okolí a rozdrcený kloub mrtvého bobaře mu byl úplně ukradený. Ocítl se ve svých vidinách kdesi ve své minulosti a vnímal sám sebe jako mladého seminaristu jezuitského semináře ukládajícího se ve své cele ke spánku. Náhle však pohnula se klika a vrzly dveře a do tmavé místnosti pronikl klín sinalého světla, který se pomalu ale jistě zvětšoval. Naphtu zamrazilo, neboť kdo jiný by rušil noční klid, než jeho učitel matematiky. Dveře se otevřely naplno a v žlutém obdélníku světla chodby rýsoval se tmavý obrys lidské postavy.

„Mader, co vy tady proboha pohledáváte?“

Maderova postava prošla postelí vyděšeného Naphty a zmizela za zdí. Naphta chtěl vyblekotat zásadní protest proti porušování fyzikálních zákonů, když tu se ze zdi vynořila ruka, popadla nebožáka seminaristu za flígry a protáhla ho zdí. Naphta se ocítl připoután ke křeslu. Před ním stál muž plavých vlasů s rukou naklíčenou k bradě.

„Bůh,“ ošil se muž. „Bůh není. Vycházejme z jednoduché premisy. Pokud Bůh není, je svobodná vůle, pokud svobodná vůle není, je Bůh. Nic mezi tím hledat nelze. A protože první z desatera praví – v jednoho Boha věřití budeš – Bůh není a tedy je svobodná vůle a tedy Bůh je, protože jsme se rozhodli v něj věřit. Takže Bůh je jen pokud jsme my a v nás ona touha po Bohu. Touhou po Bohu dosahujeme vyššího člověčenství a to obzvláště s neexistujícím Bohem. Pokud by Bůh existoval, byli bychom o to menší, o to nevyzrálejší a nesvéprávnější. Postavili mi pomník v Haagu, teď tam soudí největší zločince světa. Zločinci soudící zločince. Nic se za těch téměř 400 let nezměnilo.“

„Kdo jste?“

„Věřil jsem v Boha, věřil jsem, že Bůh je vším, že bez Boha nelze... nic. Bůh pro mě byl životem. Ale jako jsme nesměšovali přírodu s Bohem, či lépe, s jeho skutečností, nesměšujeme s ním ani život. Po smrti nedojde člověk osvícení, nerozzáří se v jeho mysli vědění a vědomí všeho. Se smrtí jen zhasne, věčný odpočinek bez faktické existence. Jsem mrtvý, milý Naphto, a nejsem za to nikomu vděčný. Zmizel jsem, já je v nikde, rozplynulo se v podvečerním vánku mého smrtelného chraptění, sloužili za mě zádušní mše, modlili se k vlastní touze po Bohu, abych se dostal k pravici Kristově nepoznamenán hříchem a pochybením a přitom jsem jen zahájil hnití. Mé kosti nejspíš někde leží, nestravitelné pro červy ani pro dějiny. Byl jsem člověk, Naphto, i tys jím byl. Smrt je Bůh, bere si odevšad, zbytky nenechává.“

„Kdo jste?“

„Buď živ a neupínej se k malichernostem. Bůh je jednou z největších malicherností, buď sbohem.“

„Počkejte,“ vykřikl Naphta, z protější stěny se vevalil opět Mader, prošel další zdí a za ním, jako pejsek na vodítku, táhla se ruka, popadla Naphtu za flígr a protáhla ho zdí. Ocítl se připoután k pelesti postele, před ním ležel muž, na něm seděla žena. Oba byli naří a zaujati soubojem vlastních pohlaví.

Žena si pravou rukou chytila ňadro a třepe si bradavku, stočila pohled k Naphtovi.

„Pohlavní pud lze definovat jako lásku,“ druhou rukou si drtila klitoris. „Ovšem ke slovu láska musíme přistupovat s obezřetností. Sexuální fluktuace obyvatelstva, toto korzování od pochvy k pochvě, od penisu k penisu, nám nutně dokazuje, že tříštivé částičky tak zvané lásky, jsou jen zkulturněním našich zvířecích pudů. Nejsme nic vyššího. Penis a jeho erekce řeší jak člověk, tak i muflon či pes.“

„Nutno podotknout,“ přerušil ženu muž. „Nutno podotknout, že penis je vědecky rozložen na atomy. Což donáší další dimenze do pojmu láska. Podívejte sám.“

Muž jemně odstrčil ženu a klekl si před Naphtu se ztopořeným penisem.

„Těsně za kořenem penisu je Internal Pudic Artery, hlavní přívod krve, hned za ní je Bulbourethral Artery, zní vám to jako nějaký zbrojní arzenál, že? Pak se zde nachází Bulbous Branch, ten je někde tady,“ muž si zapíchl prst do spodu penisu. „A pak tu máme Bulb, což je velmi zajímavá část, ale o tom jindy, pak je tu Anterior Branch.“

Žena se skloní za postel a vyhrabe odtamtud umělý penis, pomalým pohybem na něj dosedá. „A pokračujeme topořivými tělesy. Corpus Spongiosum, potom Corpus Caverosum. A pak, jemná žilnatina na žaludu penisu, kteroužto jsme si nazvali Glans Penis. A teď se milý Naphto podívejte na mou partnerku. Láska v jejím pojetí je nasednutí na vhodně tvarovanou umělou hmotu, která nahrazuje lásku v jejím pravém smyslu. A na tom lze vysledovat, že láska je jen zastírací manévr.“

Poté co Mader prošel zdí doslova jako duch, došlo mu, že asi tím duchem také bude. K dalšímu zděšení došlo, když zahlédl Naphtu přivázaného k posteli. Sotva prošel i Naphtou a těsně přitom minul jeden ztopořený penis, projela mu hlavou hrůzná myšlenka.

„Nejsem snad probůh duchem nějaké psychopatologie? Nebo proboha jenom jakýmsi duchem nižší služební kategorie v sekci Sexuálních deviací onoho tlustého odborného pojednání?“

Ať tak či onak musel si setřít semeno, jež potřísnilo jeho tvář při opětovném pokusu vymanit se z bludného kruhu nastraženého na něj nějakým záhadným osudovým předurčením. Vtip celé circulosu vitiotusu byl v tom, že oněch pokojů s připoutaným Naphtou s dovádíivými společníky byla patrně celá řada a nikdo nemohl tušit, zdali vůbec má nějaký konec a poslední, kdo by si to mohl nějak kloudně zodpovědět byl pochopitelně zoufalý Mader. Nejenom, že neustále procházel skrz vyděšeného Naphtu a neustále si stíral to lepkavé semeno z obličejce pokrytého nažloutle průsvitnou kůží, kterou tudíž prosvítaly různé cévky a cévečky a také bylo matně vidět střední ucho s pěkně se rozvíjejícím zánětem, ale tohle už bylo nepodstatné, neboť po smrti musí hříšná duše řešit onačejší problémy než nějaký obyčejný zánět středního ucha, ale jaksi skrz toho Naphtu prosvítala mu namodralá podívaná na dvě bílé umrzlé hlavy a jednoho zmrzlého bobaře.

„Tak na to se budu dívat celou věčnost,“ zavil již docela zvířecky Mader. „Chtěl bych se v okamžení změnit v nějakou mšici nebo nějakou veš, než mít stále na očích takové sračky.“

TAK TOHLETO NEŘÍKAJ DVAKRÁT, KAMARÁDE, ozvalo se odkudsi zpoza namodralého pozadí s pěkným výhledem na dvě omrzlé hlavy a jednoho na kus ledu zmrzlého bobaře.

Mader zajásal a natruc zařval, že chce býti vši a mšicí.

NO TO BY SE TI HOLENKU LÍBILO, ALE TAKHLE JEDNODUCHÉ TO CHLAPEČKU MÍT NEBUDEŠ. NAOPAK, ZBYSTRÍME TVÉ SMYSLY A TVŮJ ROZUM, ABYS DOKONALE A DO NAPROSTÝCH PODROBNOSTI AŽ DO TĚCH NEJNECHUTNĚJŠÍCH DETAILŮ POCHOPII, KAM JSI TO ZAHUČEL. POKUD TĚ TO UKLIDNÍ, TAK TI MOHU ŘÍCI, ŽE NAPROSTÝM OMYLEM A PODĚKUJ SE ZA TO TOMU NAPHTOVI. ALE KDYŽ UŽ JSI JEDNOU TADY, TAK JEDNA MALÁ LEKCE SLUŠNÉHO CHOVÁNÍ TI URČITĚ NEUŠKODÍ. A PAMATUJ SI, ŽE POKUD MNE ZASLECHNEŠ JEŠTĚ JEDNOU, TAK TADY ZŮSTANEŠ OPRAVDU NADOSMRTI KAMARÁDE.

Mader byl celkem chápvavý jedinec a proto raději upustil od dalšího lkaní a marného vyřvávání a nějaký čas tedy stále dále procházel skrz toho Naphtu a ty další spoluúčinkující.

„No tak snad alespoň nejsem žádným duchem nějakého učeného pojednání,“ řekl si a pokračoval dál. Mohl by se sice na chvíli zastavit, ale trávit čas v Naphtově posmrtné společnosti se mu zrovna nechtělo a tak tiše trpěl a doufal, že ten cirkus snad taky jednou skončí, ale věděl, že u bludných kruhů to se šťastnými konci vypadá povětšinou dost bleďe neřku-li beznadějně.

Ale co čert nechtěl...

Ejakulace je jistý druh sebeponížení, které dává pocítit muži jeho slabost, kterou, pro nedostatek důvtipu, nazývá vlastní velikostí, silou, nepokořitelnou součástí sebe sama. Při pohledu na ejakulát plížící se z močové trubice, při naprosto neosobním pohledu, dojde kriticky nalazený ke zjištění, že vlastně jen močí sousedům pod okna dalšího spratka s míčem a vyplazeným jazýčkem, kterým malé děti a velcí nekritičtí vyjadřují svůj vztah k soustředění. Doktor Mader, sedící v hotelovém pokoji by dodal, že je k problematice nanejvýš důležité dodat kapesníčky, aby se tento druh moči stal pouze hypotetickým a sousedé mohli v poklidu dál mrvit prostor pročitáním nějakého pokleslého plátku. Jenže Mader neseděl v hotelovém pokoji, nýbrž na pohovce doktora Freuda ve vídeňské ordinaci a svěřoval se se svým snem, kde jeden s druhým ohýbali trubky ústředního topení a ta želva, ta se páchla po podlaze za sestřenčíným pantoflíčkem s bambulkou na vršku, za což byl doktorem Freudem odměněn diagnózou, jejímž jádrem byla latentní potřeba souložit nejen s Oidipem, ale i s Elektrou. Přesný rozbor snu zabral tři stran drobného písma slovného doktora Freuda a doktor Mader byl nucen konstatovat, že větší výplod kravin v životě nečetl.

Mader se pěkně poděkoval, pohovořil o Freudově IDu a vlastní duši a lámaje svým těžkým krokem odsouzeného k latentní potřebě futra, usadil se na zmrzlé bobařovo koleno trčící z pochvy nevšedně krásné ženy, která, hledajíc vlastní uspokojení, třela zduřelý klitoris o nehybnou čěšku...

Naphta otevřel oči. Veškerý prostor kolem něho byl bílý. Ležel v posteli, která smrděla desinfekcí a použitím. Ze stropu visela zářivka, z podlahy žena v bílém. Skláněla se nad Naphtou. Zmíněný se zahleděl na jemnou linku mezi ženiny ňadry, která se snažila vyskotačit na světlo.

„Kde to jsem?“ zeptal se.

„Vy jste se probral?“ udivila se žena. „Jste v davoské nemocnici. Byl jste nalezen na okraji laviny, máte veliké štěstí, že jste přežil.“

„A můj přítel?“

„Nikoho jiného bohužel nezachránili. Je mi líto.“

Naphta zavřel oči.

Ale co čert nechtěl...doktor Freud odložil na svůj noční stolek knižní novinku Kouzelný vrch.Spát se mu ještě nechtělo a tak se zvedl z postele a zasunul hubené nohy do teplých papučí a odkráčel tak jak byl-tedy v bílé noční košili a malou zašpičatělou čepičkou do své pracovny,kde si lehl na svůj světoznámý otoman,na němž obvykle uléhali jeho pacienti a zapálil si doutník.Mezi jednotlivými popotáhnutími si polohlasně brumral cosi pod vousy“ten Mann se snad již dočista pomátl na zdravém rozumu“.S oblaku dýmu za chvíli vyplula další věty.“Koho proboha zajímá a zvláště dnes popis naprosto nepravděpodobný popis zraní jakéhosi zbohatlického spratka a navíc na takovém místě jakým je Davos.Tak tam můžete leda umřít na následky tamější léčby a pokud máte štěstí,zůstavíte ještě dokonce nějakou pozůstalost lkajícím příbuzným.Ach jo a ty jeho zdlouhavé popisy povalování onoho mládence na lehátku-no tomu říkám psychologický román par excellence.Budu mu muset asi napsat dopis a poptat se ho po jeho zdraví.pár minut tady na otomanu by mu jistě neuškodilo.Nu trochu sympatii si u mne získal ten Naphta,ale konec konců u záporných postav to není nic neobvyklého,že zaujmou čtenářovu mysl daleko více než nějaké bledé stíny dobrodějů.Jenom pořád nechápu kam se mu vytratil ten Mader.Vždyť se to tak slibně rozvíjelo a on ho nechá škrtnutím pera zmizet.Na to je ten Mann přeci natolik dobrým řemeslníkem,že přeci ví,že taková zmizení nejsou vůbec realistická“další oblaka dýmu rozvířily protentokrátě nikoli hlubomyslné myšlenky,nýbrž dávivý kašel,který byl následován sprškou jadrných nadávek a dovětkem“sakra ,nejmenoval se ten můj dnešní ranní návštěvník Mader?Nu i kdyby tomu tak bylo,nejednalo by se o nic jiného než o působivou,ale jinak docela bezvýznamnou shodu jmen.Přeci mi neodjel na lyžích z toho Kouzelného vrchu až

sem do Vídně,ale tato naprosto náhodná shoda příjmení mi přesto nevyřešila to prapodivné zmizení toho zatraceného Madera“.Z oblaků tabákového kouře ozvalo se několik loknutí a poté z něj vystoupil přímo Dr.Freud,který přitom pronesl opět sám pro sebe,že si musí tu knížku ještě jednou prohlédnout,jestli v ní náhodou nechybí několik listů a k Freudovu nemilému překvapení jich tam chybělo přímo deset.“jak jsem to mohl přehlédnout“,kroutil zasmušile nad rozevřeným svazkem vonícím novotou .“A to mne to prosím při dnešní drahotě stálo hodně peněz.Dneska je to všechno samý neřád a zmatek a vůbec se nedivím,že to tady vypadá tak jak to vypadá“.Před ulehnutím na lože si dr.Freud ještě namátkou otevřel svoji knihu a vytřeštil oči,protože,co čert nechtěl...